יג: הריני נזיר פרק שני נזיר

[1]הריני נזיר בשיהיה לי בן. פירוש דסתם[1] נזירות דהוי שלשים יום ונזיר מאה יום נזירות דנפשיה והשתא נמי קבל נזירות דבנו בראשא והתחיל למנות נזירות דנפשיה ק' יום וגולד לו בן עד שבעים ויום שבעים נמי בכלל לא הפסיד כלום פירוש [2]אחרי שנזירות בנו של שלשים יום מוכלעים תוך ק' יום עדיין[2] דפירש ד[3]ולא[3] הני ק' יום עולים לנזירות דבנו וגם למאה יום דנפשיה דלף ע"ג דמיד כשיוולד בנו צריך להניח את שלו ולמנות של בנו שהרי קיבלו תחילה כדאמר לעיל אפ"ה כיון דשל בנו מוכלעין בתוך המאה יום עולים לשל בנו ולשלו ושלים מאה יום ויגלח על שניהם ויביא שני קרבנות וה"ה לעיל מי אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר והתחיל למנות את שלו אם עולד לו הכן למניינו ביום ז'[4] לאותן שלשים יום עולין היו לבנו ולעצמו כיון דשל בנו מוכלע בשל עצמו דאידי ואידי ל' יום ולזקוף כי קבל נזירות דבנו בראשא דמיד שגולד הוי זקוק למנות אותו מהני הכלעה אבל קבל נזירות דמאה יום בראשא אפי' עולד לו הכן קודם ע' יום צריך להשלים המאה יום בראשא כשקיבל עליו תחילה דלא מייל נזירות בנו עליו [עד] השלמת נזירותו אלא משלים נזירות ק' ויגלח ויביא קרבן לנזירותו ושוב יעשה נזירות דבנו ל' יום ויגלח לל' יום ויביא קרבן: [5]**לאחר** שבעים. היינו ע"ז סותר ול"ג סותר שבעים יום דהא אינו סותר ע' וה"פ מניח את שלו ומונה את של בנו ולאו דוקא סותר כלומר[5] מניח שלו ומונה ומונה שלשים דבנו: שאין מגלחת פחות משלשים יום. פי' לכך אין עולין שאר הימים שעד ק' ימים לנזירות דבנו לפי שאין נזירות דבנו פחות משלשים יום וליכא ל' יום עד גמר השלמת מאה ולכך זקוק להפסיק מניינו הוא[6] לדנמשך דבנו[6] על ימי נזירותו ולשון מגלחת אינו מכוון דטפי ה"ל למימר שאין נזירות פחות משלשים יום ונקט שאין מגלחת למימר מכשישלים[7] ד] של בנו יחזור למניינו וישלים נזירות הק' יום ויגלח בסוף כל המנין אח' לכולן אבל בסוף מנין דבנו אינו מגלח דאם כן לא יוכל להשלים אחר[8] נזירות שלו דליכא שלשים יום מנזירות: הגה"ה לכאורה משמע כדמפרש דאחר שישלים של בנו יחזור וישלים את שלו כי ימי בנו אין עולין לנזירות מאה יום שלו כמו בראשא ה] דקתני מניח את שלו מיהא יש בירושלמי נולד ביום שמונים סותר עשרה נולד ביום תשעים סותר אחת[9] עשרים ולפי שיטת הירושלמי מיד שנולד הבן מונה של בן [1] לגמרי[10] ואותו מנין בן עולה לו לנזירות דק' יום ושמא י"ל הירושלמי דבריו כ' כלומר בשביל בנו קאמר דמונה עשרה של מאה וכ' אחר המאה ועלולם ה"ג קאמר שאין עולה לנזירות דמאה כלל ואחר וישלים המאה כמו שהיה לו למנות לגידת[11] הבן ונגמרת מוכחת דאם נולד ע"א[12] דסותר אע"ג דאיכא שלשים יום עד המאה מיום לידת הבן והטעם דיום לידת הבן נימנית ממנין שלו ולא מתחשב לימי הבן וליכא אלא כ"ט עד יום ק' [1] וי"ע שפירש לעיל שאם נולד הבן ביום ראשון שהתחיל בו נזירותו שימנה ל' ועולין לשניהם וצריך ליתן חילוק בדבר דריש הוחיל וביום לידת הבן התחיל למנות נזירות של עצמו ימנה לשניהם אבל הכא שהתחיל זה ימים רבים של עצמו לא ימנה יום הלידה לבנו כי אם לעצמו. ע"כ הגה"ה: **בעי רבא אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו מאה יום בחו.** כיון דהלין מאה יום לא שלמי בהגך עשרים יום לא מיילא נזירות של מאה יום עליה מעכשיו דמסתמא אין דעת זה האיש להפסיק נזירות שימנה עתה עשרים יום מן המאה יום ואחר עשרים יום ימנה נזירות שלשים יום שקבל עליו לאחר עשרים יום ושוב ימנה שמנים יום להשלים המאה יום אלא אחרי שאינו יכול להשלים נזירות של ק' יום בהלין כ' דעתו שאלו כ' יום יהיו פנויים ויהיה מותר ביין ובתגלחת בהגך כ' יום ואחר כך ימנה ל' יום לגלח[13] ויביא קרבן ושוב מונה ק' יום לציפין ויגלח ויביא קרבן ומה שאמר מעכשיו מאה יום ר"ל ומעכשיו כמו כן אני מקבל ק' יום אחר שאעשה סתם הנזירות לאחר כ' יום וא"ת ואמאי לא פשיט ממתני' דקתני מניח את שלו ומונה של בנו ושוב משלים את שלו אלמא לא מיירי בלי גזרה דלא יכלו לאחר כ' יום אלא אם